

maades Forsvarere og Bærere, anse for at være den absolut nødvendige Udvikling deraf, dersom overhovedet Noget skal naaes derved, saa er det jo klart, at der til de af Flertallet i forrige Samling tilbødte 30 Millioner, for saa vidt angaar Sikringen af Kjøbenhavn mod Spidsen igjennem 2 flydende Forter, maa spies et Beløb af 10—15 Millioner, for at dette Værn igiennem flydende Forter skulde blive blot, hvad de, der have opfattet sig til Forsvarere af en saadan Forsvarsmaade, anse for tilstrækkeligt. Jeg vil slet ikke tale om, at det skulde være nok efter deres Anskuelse, som formene med Sagkundskab at kunne bedømme, hvad der virkelig udfordres til Kjøbenhavns Forsvar; men blot efter deres Mening, som paastaa, at Forsvar igjennem flydende Forter vil kunne blive effektivt, maatte de 30 Millioner suppleres med nærmere 15 end 10 Millioner til. Dette er altsaa kun til Belysning af, hvorvidt disse 30 Millioner, der ere tilbødte i forrige Samling, i Virkeligheden kunne betragtes som skaffende et Forsvar, der har mindste Krav paa at betragtes som et afsluttet Hele. Jeg kan saaledes ikke i mindste Maade erkjende det Fortrin, som Flertallet saa gjerne vil have for sin Plan i Mod sætning til Regjeringens. Derimod erkjender jeg, at Fordringen er fuldt berettiget, dersom man vil sige: Vi kunne og ville i dette Dieblisk ikke bestemme Mere end cirka 30 Millioner til overordentlige Forsvarsforanstaltninger for Landet, det maa selvfølgelig være forbeholdt en kommende Tid at afgjøre, om vi have Kræfter til at gaa videre, ikke at tale om, at det maa være forbeholdt en kommende Tids vel bedre Sagkundskab at bedømme, hvad der yderligere maatte kræves til Supplering. Dersom man stiller Opgaven saaledes, at vi i Dieblisset kun tør binde os til at anvende c. 30 Millioner, da det er uvist, om man senere kan eller vil gaa videre, saa maa det, der staffles til Veie for disse første 30 Millioner, være Noget, som i og for sig ikke kan betragtes som et afsluttet Hele, men som i og for sig kan gjøre sin Nytte. Denne Fordring er fuldt berettiget, det erkjender jeg. Jeg skulde nu mene, at de af Regjeringen forlangte 33 Millioner ville komme til deres fulde Nytte. Det kan siges — og det er sagt i Betænkningen —, at paa eet Hovedpunkt lades endnu saa Meget tilbage uforvaret, at man ikke kan sige, at Punktet er forsvaret ved, hvad der tilveiebringes ved de første 33 Millioner. Det forholder sig ganske rigtigt saa; men jeg tror ikke, at man der kan sige, at det første faste Søfort paa Middelfronden ikke vil gjøre sin fulde Nytte, fordi det ikke er i Stand til foruden det nordlige Indløb tillige at beherske det mindre betydende sydlige Indløb; det vilde i alt Fald formindste Omfanget af, hvad der skulde forsvares ved Landets flydende Værn meget betydeligt. Men jeg gjentager, at Anvendelsen af den Sum, som Re-

gjeringen og Repræsentationen i dette Dieblisk maatte være enige om at betragte som det Yderste, man definitivt eller i Dieblisset vilde binde sig til at anvende, ingenlunde kan fordres beregnet saaledes, at Alt, hvad der derigjennem tilveiebringes, kommer ikke alene til fuld Nytte, men til fuldeste Nytte. Dette erkjender jeg. Jeg erkjender altsaa ogsaa, at dersom Størelsen af den Sum, som man i dette Dieblisk vilde forpligte sig til at anvende, var det eneste Uenighedspunkt mellem Regjeringen og dette Things Flertal, vilde man forholdsvis let komme overens; der vilde jo saa kun udfordres for at naae til Enighed, at man enedes om, hvilke Foranstaltninger der maatte betragtes som de nødvendige, som de mest paatrængende, og som uden nogen Fortsættelse vilde kunne gjøre deres fulde Nytte. Jeg gjentager altsaa, at for mig staar det saaledes, at Udvalgets Flertals Hovedtanke, den, at en Nægtelse af Overgangen til anden Behandling vilde være det Naturligste, det Korrekteste, under de forhaanden værende Omstændigheder ikke er berettiget, hverken naar man tager Hensyn til Kvantiteten af det af Regjeringen Opstillede, eller naar man tager Hensyn til Regjeringens Stilling overfor mulige Forandringer i det af den Foreslaaede. Noget anderledes vilde det naturligvis stille sig, dersom det i Virkeligheden skulde forholde sig saa, at dette Flertal, Flertallet i sin Helhed og hver Entelt i dette Flertal, holdt sig overbevist om, at selv om man anser noget som helst Forsvar mod Spidsen for at staa i første Række af de Foranstaltninger, der maa træffes for at sikke Landet, maatte dog under ingen Omstændigheder et fast Søfort talles med blandt disse Forsvarsmidler. Dersom dette i Virkeligheden skulde være Flertallets Mening — Flertallet i dets Helhed og Flertallets Medlemmers Mand for Mand — ja, saa giver jeg den ærede Ordfører Ret i, at der er en saadan Uoverensstemmelse mellem Flertallets Anskuelse om, hvad der nødvendigt bør gjøres og gjøres først, og Regjeringens, at der ganske vist ikke er Længe eller Tæle om nogen Overenskomst.

Rettelser.

- Sp. 92, L. 3 f. n.: „en længere Ventetid,“ læs: „Vintertiden.“
 — 93, L. 2 f. o. indskydes efter „Frostveir“: „paa en Plads, hvor der var f. Ex. 1 Alens Fald paa 10 Alens Distance.“
 — 102, L. 6 f. n.: „af Firemand end af den ærede Ordfører“, læs: „af en Firemand end af en Udvalgsordfører.“
 — 102, L. 4 f. n.: „og som have betjent Kanoner i Krigstid“, læs: „og som have deltaget i Krigene“